

ανάγκην νὰ φύγῃ τάχιστα ἐκ τῆς κα-
ταράτου πλέον δι' αὐτὸν γῆς ἐκείνης.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΝ ΤΑΒΕΙΔΙΩ

διήγημα

GUY DU MAUPASSANT

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Ὁ κλέπτης κλέπτει τοῦ κλέπτου.

«Ἐρωμένη, ἡ δούλη, δὲν εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό;... Χειρότερον μάλιστα! Ἴσον μὲ ἄ-
θυρμα!», διελογίζετο ἡ Λιουδμήλα Σε-
ργέεβνα, θεωροῦσα τὰς ὀγκώδεις δέσμας.

«Ἀρέσκει σήμερον τὸ ἄθυρμα—τὸ θω-
πεύουν, τὸ βαυκαλίζουν, τὸ φυλάττουν·
αὐριον ὅμως ἐβαρύνθησαν τὸ ἄθυρμα, τὸ
ρίπτουν κατὰ μέρος, ἢ τὸ θραύουν! τί
σημαίνει, λαμβάνουσι νέον!

«Καὶ δὲν εἶνε προτιμότερον ἀντὶ νὰ
διαδραματίζω πρόσωπον ἀθύρματος νὰ
ἐξαναγκάσω αὐτὸν νὰ γίνῃ ἄθυρμά μου;..

«Καὶ μήπως εἶνε ἀδύνατον τοῦτο;

«Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν χρη-
μάτων, ἅτινα κεῖνται τὴν στιγμὴν ταύ-
την ἐνώπιόν μου!»

Διηγήθη σύννους τὸ δωμάτιον δὲς.

«Καὶ ὄντως, τί δύναται νὰ μὲ ἐπαπει-
λήσῃ, ἂν ἀπεφάσισον νὰ ἐπωφεληθῶ τού-
των; Τίς γινώσκει, τίς οἶδε τί ἔφερεν ἐ-
κεῖνος πρὸς με; Ποῖαί εἰσιν αἱ περὶ τού-
του ἀποδείξεις;

«Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου τὰ χρήματα ταῦ-
τα δὲν εἶνε καθαρά! ἀπεκτλήθησαν οὐχὶ
διὰ καθαρὰς ὁδοῦ, διότι ἄλλως δὲν ἦτο
ἀνάγκη νὰ τὰ φέρῃ αὐτὰ ἐδῶ καὶ νὰ
τὰ κρύψῃ ὑπὸ τὸ στρώμα, ἀφοῦ ἀσφαλέ-
στερον ἡδύνατο νὰ μεταφέρῃ αὐτὰ εἰς τὴν
ἰδιαιτέραν αὐτοῦ κατοικίαν. Τοῦτο, προ-
δήλως, ἐγένετο ἐσπευσμένως, ἀπερισκέ-
πτως, ἢ κακῶς ὑπολογισθέν, ἐν ἐξῆψει, ἀ-
πλῶς κατὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ὑπὲρ
πᾶν ἄλλο φροντίζων μόνον πῶς ν' ἀποκρύ-
ψῃ τὴν ἄγραν αὐτοῦ. Ἰδοὺ διατί ἐγένετο
τοῦτο! Ἦθελε νὰ κρύψῃ αὐτὸ — διότι
ἄλλως, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ κρύψῃ καὶ εἰς
ἐμὲ ὅτι ὑπῆρχον χρήματα; Τοῦτο εἶνε
φανερὸν. Ὡστε...

«Ὡστε οὐδὲν ἐντελῶς μὲ ἀπειλεῖ; Νὰ
μὲ ἐνάξῃ—δὲν μὲ ἐνάγει, καὶ οὔτε τολμᾷ,
διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἐνήγεν ἑαυτόν!..
Νὰ στείλῃ αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ κάτε-
ρον! Καὶ ἂν ὀρθῶς ἐμάντευσα ὅτι εἶνε

ἔργον ἀμφοτέρων—τότε κατέχω ἀμφοτέ-
ρους εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ διὰ παντός
—ἐνόσφ' ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ζωῇ! Δύναμαι
τότε νὰ πράξω κατ' αὐτῶν πᾶν ὅ,τι θέ-
λω. Θὰ γίνῃ τότε δοῦλός μου, ἄθυρμά
μου! Θὰ δύναμαι νὰ ἐξαναγκάσω αὐτὸν
νὰ μὲ διαζεύξῃ τοῦ συζύγου μου, νὰ μὲ
νυμφευθῇ, καὶ οὔτε λέξιν θὰ ἀντιτάξῃ!
Θὰ πράξῃ τὸ πᾶν, τὸ πᾶν, διότι ἐκ τῶν
χειρῶν μου θὰ ἐξαρτᾶται νὰ ἐκθέσω αὐ-
τόν, νὰ τὸν θέσω ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ
κατηγορουμένου, νὰ τὸν στείλω εἰς τὸ
κάτερον...

«Καὶ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ μόνης τῆς
ἀγαθῆς θελήσεώς μου, νὰ γίνωσι τὰ χρή-
ματα ταῦτα ἰδικά μου!

«Καὶ ἂν... ἂν ταῦτα ἀπεκτλήθησαν οὐχὶ
διὰ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐγὼ φρονῶ; ἂν τὰ χρή-
ματα ταῦτα, ἄνευ ἐγκλήματός τινος ἀνή-
κουσιν ἀπλῶς εἰς αὐτὸν ἢ εἰς ἄλλον τινά,
καὶ ἔπесαν εἰς χεῖράς μου ἐκ περιστάσεώς
τινος, ἣν ἀγνοῶ—τότε;

«Τότε;...»

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ ἐσκέφθη πρὸς
στιγμὴν.

«Καὶ τότε ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ! Ἐν θρι-
άμβῳ ἀπεφάσισεν αὕτη. Ἐν πρώτοις δὲν
ὑπάρχουσι μάρτυρες, δὲν ὑπάρχουσιν ἀπο-
δείξεις, ὅτι ἐκομίσθησαν πρὸς με· ἄλλ' ἐκ-
τὸς τούτου, αὕτη αὕτη ἡ μεταφορὰ αὐ-
τῶν ἐνταῦθα καὶ ἅπαντα τὰ περιστατικά,
εἰσὶ τοσοῦτον παράδοξα, ὥστε μόνον εἰς
ἐγκληματίου κεφαλὴν ἡδύνατο νὰ ἐπέλ-
θωσι ταῦτα, ἢ παράφρονος...

«Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ ἐξ-
αφανίσω μόνον τὰ συναλλάγματα καὶ τι-
να ὀνομαστικά γραμμάτια, ἀρκοῦσι δὲ τὰ
ἄλλα τὰ ἐπέκεινα τῶν τριακοσίων ἐβδομή-
κοντα χιλιάδων.

«Ὡστε δύναμαι νὰ μὴν εἶμαι, οὔτε ἐ-
ρωμένη—παλλακίς, οὔτε δούλη, οὔτε ἄ-
θυρμα!

«Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔνστικτόν τι μοὶ λέγει
ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν εἶνε ἀμιγῆς ἐγκλή-
ματος...

«Ναί! θὰ γίνω σύζυγός του, θὰ φέρω
μέγα περιφανὲς ὄνομα, θὰ καθέξω ἐξέ-
χουσιν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ θὰ ἔχω
αἰώνιον δοῦλον εἰς τοὺς πόδας μου· θὰ ἔχω
ἰδίαν, ἀτομικὴν περιουσίαν, ἀνεξαρτησίαν
καὶ ἐλευθερίαν νὰ πράττω πᾶν ὅ,τι μοὶ
εἶνε ἀρεστόν».

*

**

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ μετὰ τάχους
συνέταξεν ἅπαν τὸ σχέδιον. Τὸ ἔργον ἔ-
φαίνετο τοσοῦτον εὐκόλον, τοσοῦτον ἀ-
πλοῦν, καὶ ὑπέσχετο τοιαύτην δελεαστι-
κὴν ἐπιτυχίαν!

Κατέσχισε τέσσαρά τινα μυθιστορήμα-
τα, φύλλα τινὰ ἐφημερίδων καὶ πλῆθος
ἄπειρον εἰδοποιήσεων, κόπτουσα αὐτὰ
καὶ ταξινομοῦσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήμα-
τος, ὅπερ εἶχον τὰ δύο χρηματοδέματα.
Τὸ βάρος καὶ ὁ ὄγκος τῶν μεμιγμένων
τούτων χαρτίων ἐφάνησαν αὐτῇ ἐπὶ τέ-
λους ἀποχρώντως ἱκανὰ καὶ περιετύλιξεν
αὐτὰ μετὰ προσοχῆς εἰς τὰ αὐτὰ περικα-
λύμματα, ἅτινα περιέβαλλον τὰ χρηματο-

δέματα. Ἡ ὁμοιότης ἦτο πλήρης, ἀλλ'
ἐνταῦθα δὲν ἀπηρεῖτο καὶ μεγάλη ὁμοι-
ότης, ἥρκει νὰ ἐχώρῃ αὐτὰ ὁ σάκκος!

Ἡ Κόροβοφ ἀπεπειράθη νὰ ἐμβάλῃ αὐ-
τά, ἀμφοτέραι αἱ δέσμαι εἰσῆχθησαν ἐν τῷ
σάκκῳ, καίτοι μετὰ τινος δυσκολίας, ἀλλ'
ἀκριβῶς εἰς τὸ πρέπον μέγεθος, κατόπιν
τοῦ ὁποίου τὸ χαλύβδινον ἐλατήριον ἐ-
κλείσθη καὶ ὁ σάκκος ἐτέθη ὑπὸ τὸ στρώ-
μα, εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν.

Ζ'

Ἡ τρυφερὰ μήτηρ.

Ἡ παιδίσκη τῆς κυρίας Κόροβοφ λίαν
ἐξεπλάγῃ ὅταν ἡ κυρία τῆς κατὰ τὴν
δευτέραν π. μ. ὥραν, διέταξεν αὐτὴν νὰ
τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐνδυθῇ καὶ νὰ καλέσῃ
ἄμαζαν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ὁδοιπορία τῆς
Λιουδμήλας ἦτο σύντομος, διότι διέταξε
νὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν Σβετσινόι,
ὅπου κατῴκει ἡ μήτηρ τῆς.

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ἐν τῷ βίῳ
αὐτῆς καθίστατο ἄξιον μῆλον τῆς πα-
λαιᾶς ταύτης μηλέας καὶ κατὰ τὴν πα-
ροιμίαν: τὸ μῆλον τοῦτο ὤφειλε νὰ πέσῃ
ὑπ' αὐτὴν.

Ἡ μήτηρ τῆς Λιουδμήλας τῷ καιρῷ
ἐκείνῳ ὠρχεῖτο «εἰς τὰ νερά» τῆς κρήνης
τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῆς Πετρούπολεως
μιμικτοῦ χοροῦ.

Καίτοι ἡ ἱερεία αὕτη τῆς Τερψιχόρης,
λίαν σεμνῶς ἠγωνίζετο «εἰς τὰ νερά» με-
ταξὺ τριῶν ἄλλων δωδεκάδων ὀρχηστρί-
δων, ἔτυχέ ποτε νὰ διακρίνῃ αὐτὴν ὁ
ὀξυδερκής ὀφθαλμὸς τοῦ γέροντος κόμη-
τος Χαριτόνωφ - Τροφίμων καὶ ἐσκέφθη:
qu'elle est charmante cette petite! Κα-
τόπιν τῆς σκέψεως ταύτης ἀπεφάσισεν,
ὅτι ἀμετακλήτως ἔπρεπε νὰ συζήσῃ μετὰ
τῆς charmante petite ταύτης. Τοῦτο δὲν
ἦτο δύσκολον, διότι ἀνέλαβε «νὰ τὰ κα-
ταφέρῃ» φίλη τις, ἐνὸς ἐκ τῶν παλαιῶν
φίλων τοῦ γέροντος κόμητος, ἀγωνισθεῖσα
ὡσαύτως ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ μιμικτοῦ χο-
ροῦ. Καρπὸς τῆς «συμβιώσεως» ταύτης
ὑπῆρξεν ἡ ὠραία κόρη Λιουδμήλα, κλη-
θεῖσα διὰ τὸ ὄνόματος τούτου χάριν τῆς
ἀδυναμίας τοῦ κόμητος, πρὸς τὴν ρωμαν-
τικὴν τάσιν τῆς ποιήσεως, κατὰ τοὺς νε-
ανικούς αὐτοῦ χρόνους, ὅταν τὸ ὄνομα
Λιουδμήλα, ὑπὸ τὰς γλαφυρὰς γραφίδας
τοῦ Ζουκόφσκη καὶ Ποῦσκιν, διεδραμά-
τιζε πρωτεῦον πρόσωπον εἰς τὰ ποιήματα
τῶν στιχοιργῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ
γέρον κόμης, διασκεδάσας ἐπὶ τινα καιρὸν,
συνέζευξε τὴν πεφιλημένην ὀρχηστρίδα του,
ὡς εἴθισται, μεθ' ἐνὸς τῶν ὑποτελῶν, αὐ-
τῷ ὑπαλλήλων, ὅστις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα
ἀξιοπρεποῦς ἀμοιβῆς καὶ μελλόντων ἀγα-
θῶν, ἀπεφάσισε νὰ καλύψῃ τὸ ἀμάρτημα
τοῦ γέροντος διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ προ-
σωπικότητος. Ὁ ὑπάλληλος ἔζησεν ἐπὶ
τινα καιρὸν καὶ ἐτελεύτησεν, οὐδὲν ἔχων
ἀφήσας εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀδυναμίας
τοῦ κόμητος, ἥτις, καὶ ζῶντος ἔτι αὐτοῦ,
οὐδὲν ἔστενοχωρεῖτο εἰς τὴν ἐκλογὴν
τῶν μέσων τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐρωτικῶν ἀ-
πολαύσεων, τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον,

ἐκτός τοῦ γέροντος κόμητος, ὑπῆρχον οὐκ ὀλίγοι ἄλλοι, πρόθυμοι νὰ παρέξωσι τὰς ἀπολαύσεις ταύτας πρὸς τὴν κορυφαίαν τῶν ὀρχηστρίδων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὁ αὐτὸς ἐξηκολούθησε βίος μετὰ διαστάσεων ἔτι μᾶλλον εὐρέων, διότι τώρα ἡ ὀρχηστρίς, ἐν καταστάσει ἐνδιαφερούσης χήρας διατελοῦσα, δὲν ἔκρινεν ἐπ' ἀνάγκης νὰ καλύψῃ διὰ τοῦ ἀνθους τῆς σεμνότητος καὶ μυστικότητος, τὰ ἀπόκρυφα μέρη τοῦ καλλυντηρίου της. Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἠῤῥαζεν ἐν μέσῳ ἀτμοσφαιρᾶς θεατρικῶν δολοπλοκιῶν, δολοπλοκιῶν τῶν καλλυντηρίων, δολοπλοκιῶν τῶν μεταμφιεσμένων, δολοπλοκιῶν χρηματικῶν... Ἡ μήτηρ αὐτῆς ὀλίγον ἐφρόντιζε νὰ κρύψῃ ἐκ τοῦ βλέμματός τοῦ ὀξυδερκοῦς παιδίου τὰ παρασκηνία τῆς ὑπάρξεώς της. Ἡ παιδίσκη ἐσυνήθισε νὰ βλέπῃ σκανδαλώδεις σκηναίς, νὰ ἀκούῃ ἀσέμνους ὁμιλίαις, διότι ἄλλαι δὲν ἐπέτρεποντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μητρὸς της. Ἐβλεπε πῶς διεδέχοντο ἀλλήλους «οἱ φίλοι» τῆς μητρὸς ταύτης, πόσον εὐκολοὶ καὶ εὐαπόκτητος ἦτο «ἡ φιλία της», πῶς ἡ φιλία αὕτη ἐθεμελιόυτο ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ἀριθμῶν, ἐπὶ χρηματικῶν συμφερόντων, ἐπὶ ὑπολογισμῶν τίνι τρόπῳ ν' ἀποσπᾷ παρὰ τοῦ ἐνὸς φίλου κινουργὲς ὄχημα, παρὰ τοῦ ἄλλου τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου, παρὰ τοῦ τρίτου τὴν πληρωμὴν λογαριασμοῦ καταστήματος νεωτερισμῶν, παρὰ τοῦ τετάρτου μόνον καὶ μόνον ὅπως τῷ ἀποσπᾷ εὐπρόσωπόν τι ποσόν, καὶ πάντα ταῦτα ἔβλεπεν, ἡσθάνετο καὶ ἐνόει ἡ μικρὰ καὶ εὐειδὴς Μήλοτσα! καὶ... ἀνεπτύχθη ἐν αὐτῇ ὀργανικῶς, ἠῤῥαζε, καὶ ἐρριζώθη ἡ ἐδραία πεποιθήσις, ὅτι αὕτη εἶνε ἡ ζωὴ, ὅτι μόνον εἰς τοῦτο συνίσταται, ὅτι διὰ τὴν γυναῖκα δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη, ὅτι διάφορος ταύτης ζωὴ δὲν εἶνε ζωὴ, ἀλλὰ βάσανος. Ἦκουσεν αὕτη ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ζωὴ τῶν σκλονίων τοῦ μεγάλου κόσμου· ἀλλὰ περὶ τῶν ἰθυνοῦσῶν τὰ σκλονία ταῦτα, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐξεφράζετο αἰετοῦ μετὰ ζηλοτύπου εἰρωνείας καὶ περιφρονήσεως, λέγουσα, ὅτι καὶ ἐκεῖναι «διὰ τοῦ αὐτοῦ μύρου εἰσὶν ἡλειμμένοι καὶ κατ' οὐσίαν καρποὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ εἶνε», μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔδωκεν αὐτῇ τὴν εὐτυχίαν νὰ ᾔνῃ κόμησσα ἢ πριγκιπέσσα, ἀλλὰ κατέστησεν αὐτὴν «τοῦ θεάτρου», καίτοι ἡ Μήλοτσα αὐτῆς «εἶνε ὡσαύτως κόμησσα ἐκ γενετῆς, ὡς καὶ πᾶσα νόμιμος κόμησσα», καὶ οὐδὲν ἐδιδάχθη καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν γυναικὴν ἐξωτερικὴν λάμπειν, τὰ δὲ ἡθικὰ προτερήματα αὐτῆς ἐχαλκεύθησαν εἰς τὸ οἰκιακὸν σχολεῖον τῆς μητρὸς της. Ἀμιγῇ ἀπέμεινον μόνον αὐτῇ ἡ ἐμφυτος ἀγχνία καὶ χαρακτήρ, πιθανῶς κληρονομηθέντα παρὰ τοῦ πατρὸς ἐξ αἵματος· ἀλλ' ὅπως τὸ ἔν, οὕτω καὶ τὸ ἕτερον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἔλαβον στερεὰν καὶ ὀρισμένην διεύθυνσιν.

1. Ὑποκοριστικὸν τοῦ Λιουδμήλα.

Κατὰ τὸν ἐνεστώτα χρόνον ἡ πρῶν ὀρχηστρίς εἶχεν ἤδη ἐξανθήσει, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶχε πάντοτε παρ' αὐτῇ ἓνα ἐκ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς λατρευτῶν, ὅστις τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐδαπάνησε δι' αὐτὴν ἅπαν τὴν μικρὰν περιουσίαν του, καὶ μολαταῦτα ἔμεινε πιστὸς λάτρης αὐτῆς. Ἦδη, ὅτε ἡ λάμπουσα νεολαία, οὐχὶ μόνον ἀπεστράφη αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐλησμόνησε πρὸ πολλοῦ καὶ περὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς ὑπάρξεως, ὁ δὲ πτωχὸς λάτρης ἐξήρχετο ἄνευ ὑποδημάτων, ἡ γραῖα παλαιὰς μας ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἔχῃ ὅπως δὴποτε ἓνα ἄνδρα, ὅστις νὰ μετέχῃ τῆς ἀνιερᾶς σχολῆς της καὶ ἀπήλαυσε τοῦ ποθομένου. Ἐνέδυνεν αὕτη, ἐπότηζεν, ἔτρεφεν αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐκυριάρχει ἐπ' αὐτοῦ δι' ἀνεκλήτου καὶ δεσποτικοῦ κράτους. Ἐκ τοῦ παρελθόντος μεγαλείου της, διετέθη κεφάλαιόν τι, μικρόν, ἀληθῶς, ἀλλ' ὅπερ ἡδύνατο ὅπως δὴποτε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπαρξίν της, βαίνουσας ἤδη πρὸς τὸ γῆρας· ἡ πρῶν ὀρχηστρίς διεχειρίζετο τὰ χρήματά της: τὰ ἐδάνειζε τοκογλυφικῶς καὶ ὑπὸ ἀσφαλὲς ἐνέχυρον.

Ὅταν ἡ Λιουδμήλα συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος, ἡ τρυφερὰ μήτηρ αὐτῆς συνεκέντρωσε τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς ὑπολογισμούς της ἐπὶ τοῦ μονογενοῦς τέκνου της. Προθύμως δὲ θὰ ἔδιδεν αὐτὴν καὶ εἰς γάμον, ἂν παρουσιαζέτο κατάλληλος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη ὀλιγότερον προσεμεῖδία αὐτῇ, ἢ ἐτέρα πρόθεσις, πρὸς τὴν ὁποίαν πολλὰ μᾶλλον ἐκλινεν ἡ καρδιά της.

— Τί καλὸν εὐρίσκουν ὅσοι ὑπανδρεύονται σήμερον! Ἐλεγε πολλάκις πρὸς τὴν θυγατέρα της: καὶ ἂν σοὺ τύχῃ ἀκόμη κανένας διαβόλος! Τί, μόνο γιὰ νὰ μπλέξῃ κανεῖς; ἓνα περιττὸ γομφίον εἰς τὴν ῥαχὴν σου! — Πρέπει ὅμως, μητέρα, νὰ ἀποκατασταθῇ κανεῖς, ἀπεκρίνετο εἰς ταῦτα ἡ Μήλοτσα — ἐκτός τούτου οὐδὲν με συμφέρει νὰ εἶμαι ἐγγεγραμμένη ὡς ἀπλήρως αὐτῇ τῆς Πετροπόλεως. — Ἀ, παιδί μου, καὶ μήπως τάχα δὲ κατάγεται ἀπὸ εὐγενὲς αἷμα κόμητος! Ποῦτος ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐξετάζῃ τοιαῦτα πράγματα, ἀφοῦ σὺ γοητεύεις τοὺς ἄνδρας; Ἡ καταγωγή σου — εἶσαι σὺ ἡ ἰδίᾳ, τὸ ἐξωτερικόν σου. Μάθῃς νὰ ἀρέσκης — καὶ ἰδοὺ ἡ καταγωγή σου!

— Πάντοτε ὅμως εἶνε προτιμότερον νὰ καλῇσαι σύζυγος εὐπαιδείου, ἢ ἀλλέως, ἀπεκρίνατο μὴ συμφωνοῦσα ἡ Μήλοτσα.

— Αἶ, καλὰ, ἄς σὲ καλοῦν! Μήπως ἐγὼ λέγω τὸ ἐναντίον; — Ἐγὼ νὰ φανῶ ἐναντία εἰς τὴν εὐτυχίαν σου — ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! μήπως δὲν εἶσαι κόρη μου;... Βέβαια ἂν σου λάχῃ κανένας βλαδὲς ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη καὶ πλούσιος — οὔτε λόγος δὲν ἔχω νὰ πῶ, σὲ δίνω μὲ τὰ δύο μου χέρια, «πήγαινε κυρά μου!» — ἀλλ' ἂν ᾔνῃ διαφορετικὰ, τότε, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ἀξίζει ὁ κόπος... Τί ὠφέλεια θὰ προκύψῃ ἂν πανδρευθῇς; Ἐνόςφῃ εἶσαι ἄθωα καὶ ὠραία κόρη, εἰμπορεῖ πράγματι νὰ ἐλκύσῃς τὴν

προσοχὴν κανενὸς ἀνθρώπου καθὼς πρέπει, πλουσίου, ἰσχυροῦ, ὁ ὅποιος νὰ σὲ ἐξασφαλίσῃ καθ' ὅλον τὸν βίον σου. Ἰδοὺ, παραδείγματός χάριν, ὁ πατήρ σου, ὁ μακαρίτης κόμης (ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του!) εἰμπόρεσε καὶ μ' εἶδε καὶ μ' ἀπέσυρε, νὰ εἰποῦμεν ἔτσι, ἀπὸ τὴν μηδαμινότητά, καὶ διατί; — διότι ἡμὴν ἐν ἄρετος, διότι ἐγνώριζα νὰ προσέχω καὶ προφυλαττωμαι μέχοι τῆς καλῆς εἰσεργίας.

— Ναί, περίμενε αὐτὴν τὴν περίεργον! εἶπε στενάζουσα ἡ Μήλοτσα.

— Περίμενε καὶ θὰ ἐπιτύχῃς! ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃς πῶς νὰ προφυλαχθῇς! εἶπεν ἐνθαρρύνουσα ἡ μήτηρ. Ἄφες τὴν φροντίδα εἰς ἐμέ, ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἐμπειροτέρα σοῦ, καὶ γνωρίζω νὰ σχηματίσω τὴν εὐτυχίαν σου! Ἐγὼ, ἡ φιλόστοργος μητέρα, φαντάζεσαι, ὅτι δὲν πονῶ διὰ σέ; Ἐχε ὑπομονήν, δός μου καιρόν· ἔχω καὶ ἐγὼ μερικοὺς παλαιούς φίλους, μερικὰς παλαιὰς σχέσεις — ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ, — ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ θὰ φροντίσω νὰ σοῦ εὐρῶ ἄνδρα, ἐγὼ θὰ τὰ διορθώσω ὅλα καὶ θὰ σὲ εὐλογήσω· ἔχε ὅμως πάντοτε ὑπὸ ὄψιν σου ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρέπει νὰ προφυλάττεσαι καὶ νὰ μὴ γοητεύεσαι!

Φεῦ! ἡ φιλόστοργος αὕτη μήτηρ ἐπέπρωτο νὰ ἀπατηθῇ μικρὸν εἰς τὰς λαμπρὰς προσδοκίας της. Κατὰ τὸ δέκατον ὀγδοὺν ἔτος τοῦ βίου της ἡ Μήλοτσα, ἀπεδείχθη, ὅτι καὶ μόνη, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῆς μητρὸς της, ἡδύνατο νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εὐτυχίας της. Ἦτο θέρος καὶ κατῴκουν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐν τῷ χωρίῳ Νόβαγια, ὅτε ἤρξατο ἐπισκεπτέμενος αὐτοὺς ὠραῖος ἀξιωματικὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἐκέκτητο ὄνομα καὶ ὠκύποδα ἵππον, ἐξευγμένον εἰς κομψότατον ὄχημα· τὰ ἐνδύματά του ἦσαν πάντοτε τῆς ὥρας καὶ τῷ ἥρχοντο ἀξιόλογα. Ἡ μήτηρ τῆς Μήλοτσας ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς περιουσίας του, ἀλλ' αἱ διαδόσεις ὑπῆρχαν ἀντιφατικαί· οἱ μὲν ἐβεβαίουν ὅτι δὴθεν ὁ ἀξιωματικὸς εἶχεν ἄφθονα τὰ μέσα, οἱ δὲ μετὰ πολλῆς βασιμότητος ἐκλινον ὅτι ἐκτός τῶν χρῶν οὐδὲν ἄλλο ἔχει. Ἡ μήτηρ συνεβούλευε τὴν θυγατέρα της «νὰ ᾔνῃ προσεκτικὴ» καὶ νὰ ἔχῃ τὰ μᾶτια της ἀνοικτά, ἀλλ' ἡ Μήλοτσα κατῴρθου ἐνίοτε νὰ ἐξαπατᾷ τὴν ἀγρυπνίαν της καὶ παρείχεν ἐκυτῇ μικρὰς τινὰς τέρψεις, ὡς λόγος χάριν, ἐσπερινὸν περίπατον en deux εἰς τὰς αὐχηρὰς δεινροστοιχίας τοῦ χωρίου καὶ εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Ἐλαγίνσκου.

Ἐνεκα τούτου, συχνάκις ἤκουεν αὕτη σφοδρὰς ἐπιπλήξεις ἀπὸ τὴν μητέρα της, ἥτις ἐκλαίει μάλιστα καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἦτο ἀχάριστος κόρη καὶ θλίβει καὶ κατασπαράσσει εἰς τεμάχια τὴν μητρικὴν αὐτῆς καρδίαν. Ἡ θυγάτηρ εἰλικρινῶς ἐβεβαίον αὐτὴν ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν ἀσήμαντα πράγματα, ὅτι δὲν ὑπῆρχε σοβαρόν τι, ἀλλ' οὔτε δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι αὕτη γνωρίζει τί πράττει, καὶ ἐν τού-

τοίς ἀπαρτηρήτως ἡράσθη ἐλαφρῶς τοῦ ὠραίου ἀξιοματικῆς τῆς φρουρᾶς. Ὁ ἐλαφρὸς οὗτος ἔρως ὑπῆρξεν ὁ μόνος καθ' ὅλον τὸν βίον τῆς ἰσως, ἀκούσιος φόρος τῆς καρδίας πρὸς τὴν ἑαρινὴν δεκαεπταετῆ ἡλικίαν τῆς. Ἐβλεπεν ὅτι ὁ ἀξιοματικὸς ἐδεῖ-
κνε πρὸς αὐτὴν ἐνδιαφέρον, καὶ κρίνουσα ἐκ τοῦ ἵππου, τῆς στολῆς, τῶν γλυκυσμά-
των τῶν δώρων καὶ τῶν διηγῆσεών του, ἐπι-
στρεφόνει ὅτι δὲν θὰ ἦτο διόλου κακὸν νὰ ῥηνεύσῃ τὸν λάτρην τοῦτον, μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε ὠραίαν τινὰ πρωτὰν νὰ γίνῃ νόμιμος σύζυγός του. Ἐν τούτοις μία τῶν φίλων, καὶ γειτόνων τῆς, ἤρξατο ὡσαύτως δεικνύουσα φανεράν, σχεδὸν ἐπί-
μονον διάθεσιν πρὸς τὸν ἡρώα τῆς, καὶ ὁ ἥρως, πρὸς ἀπελπισίαν τῆς Μήλοτσκα, δὲν ἐφέρετο ἀσυμπαθῶς πρὸς τὴν τοιαύ-
την προσοχὴν. Ἡ Μήλοτσκα ἤρισε πρὸς τὴν φίλην τῆς, ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν ἔβελ-
τίωσε τὸ πρᾶγμα. Τοῦναντίον, ἡ φίλη αὐ-
τῆς ἤρξατο ἀναφανδὸν καὶ ἀνευσταλῆς νὰ «διαφιλονεικῇ παρὰ τῆς Μήλοτσκας τὸν λάτρην τῆς». Τὴν Μήλοτσκαν ἤρξατο κατατρώγουσα ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ κίνδυνος ν' ἀπωλέσῃ τὸν ἄνδρα, ἐφ' οὗ ἐστηρίζοντο οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον, εἰς ἐπίμετρον, δὲν ἔμενεν ἀπαθὴς ἡ ἰδία αὐτῆς καρδιά. Μεγάλως ἐλπίζουσα εἰς ἑαυτὴν καὶ φρονούσα, συνε-
πεία τούτου, δι' ἐνὸς ἀποφασιστικοῦ βή-
ματος νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν τῆς ἡ Μή-
λοτσκα... ὑπερέβη τὸ ἀπηγορευμένον ὅ-
ριον, δι' ὅπερ πλείοτερον παντὸς ἐφοβεῖτο ἡ μήτηρ τῆς... Ἀλλὰ... ἡπατήθη εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς.

Τὸ λάθος τοῦτο — φόρος τῆς νεότητος καὶ τοῦ μικροῦ αἰσθήματος — ἐχρησίμευ-
σεν αὐτῇ ὡς μάθημα δι' ἅπαντα τὸν κα-
τόπιν βίον τῆς. Κατ' ἀρχὰς ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο ὅτι βαίνει καλῶς ὁ ἀξιοματι-
κὸς τῆς φρουρᾶς ἐβεβαίουν, ὅτι ὡς τίμιος ἄνθρωπος, θὰ ἐπανάρθου τὸν ἔρωτά του διὰ τοῦ γάμου, ὅτε αἰφνης συναλλάγμα-
τα, ἀπειλοῦντα εἰσπραξίν, ἠνάγκασαν αὐ-
τὸν αἰφνιδίως, καί, οὕτως εἰπεῖν, λάθρα, νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν εἰς Τασκέντην.

— Αἶ, κυρά, ἐπιάσθηκες στὰ πράσσα ; μετ' ἀγανακτικῆς καὶ ὀργῆς ἐπετίμα τὴν Μήλοτσκαν ἡ μήτηρ — πᾶει — πᾶει ὁ γάμος σου μετ' τὸν ἀξιοματικόν ! ... Αἶ ; αἶ ; δὲν σοῦ τὸ εἶπα, δὲν σὲ προειδοποίη-
σα ; ... Ὅχι, σεῖς θαρρεῖτε, σήμερον ὅτι ἐγίνατε φρονιμώτεραις ἀπὸ τὰς μη-
τέρας σας ! ἡ μητέρα εἶνε ἀνόητος ! τί νὰ τῆς ἀκούσω ! Τί καταλαμβάνει αὐτή ! ... Καὶ τί νὰ σὲ κάμω τώρα, δὲν μοῦ λέγεις !

— Δὲν σὲ παρεκάλεσε κανεὶς νὰ «κά-
μης», εἶπεν οὐχ ἥττον ὀργίλως ἡ θυγάτηρ — θὰ εὕρω μόνη μου τί πρέπει νὰ κάμω !

— Ὅχι, λάθος ἔχεις, λάθος ἔχεις, δὲν θὰ βρῆς ! Τώρα ἐχάθη πειὰ τὸ καπιτάλι σου ! ἀνεπιστρεπτὶ ἐχάθη ! Τώρα καὶ ἡ ἀξία σου πλέον δὲν εἶνε ἡ αὐτή ! Καὶ γιὰτί, φεῖδι φαρμακερό, σ' ἐτάγιζα, σ' ἐ-
πότιζα, σὲ ἀνέτρεφα, καὶ σ' ἐπονοῦσα μετ' τὴν καρδιά μου ; γιὰτί ὅλα αὐτά, ἀχά-

ριστον πλάσμα ! ; Νὰ λογαριάσῃ κανεὶς τί μοῦ στοιχίζου, μόνον αὐταῖς ἡ πα-
ταβούραις καὶ τὰ στολίσματά σου ! Καὶ εἰν' αὐτὴ ἡ πληρωμὴ τώρα, δι' ὅλα τὰ μητρικὰ αἰσθήματά μου, δι' ὅλα τὰ βά-
σανα καὶ τὰς φροντίδας μου !

Καὶ ἔκλειον ἀμφοτέραι πικρῶς καὶ ὀρ-
γίλως περὶ τοῦ ἀνεπιστρεπτὶ ἀπωλεσθέν-
τος κεφαλαίου.

Ἀλλὰ παρήλθεν ἀρκετὸς χρόνος — καὶ ἡ πρώτη ἐξάφῃ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ὀρ-
γῆς καὶ τοῦ ἄλλους κατηνύασθη. Ἀμφο-
τέραι συνησθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῆς δι' οἰουδῆποτε μέσου ἐπανορθώσεως τῆς ζημίας. Ἡ Μήλοτσκα ἐφρόνει ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ὑπανδρευθῇ τώρα, «νὰ νοι-
κοκυρευθῇ», ἀλλὰ νὰ νοικοκυρευθῇ οὐ-
τως, ὥστε ἐν πρώτοις ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν τίτλον τῆς ἀστῆς, ὅστις τῇ ἦτο ἀ-
πεχθὴς καὶ ἀνυπόφορος, διὰ τοῦ ὀνόμα-
τος εὐπατρίδου τινός· ἀκολούθως νὰ νοι-
κοκυρευθῇ οὕτως, ὥστε, ἐπωφελουμένη τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νομίμου συζύγου καὶ τοῦ ὀνόματός τῆς, νὰ φυλάξῃ δι' ἑ-
αυτήν, εἰς πάσαν περίπτωσιν, πλήρη ἐ-
λευθερίαν τοῦ ἐνεργεῖν καὶ διαθέτειν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς προαίρεσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

— Μὴ τὴν πιστεύετε, Δὸν Ζοῦστε, μὴ τὴν πιστεύετε, αὐτὸ εἶνε ψεῦδος, τὸ ὁ-
ποῖον ἀνεκάλυψε μόνη τῆς. Ἀ ! ἤκουσε κἀνεὶς ποτὲ μεγαλειτέραν ὕβριν, περισσο-
τέραν ἀναίδειαν ; Νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο ἀνό-
ητος ὁ πάππος τῆς ;

— Τὸ ἔξυρετε πολὺ καλὰ, ἀλλὰ δια-
τί θυμῶνατε ; μήπως εἶνε ἰδική σας ἀνο-
ησία, πάππε μου ;

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα, Δὸν Ζοῦστε, ὅτι αὐτὴ ἡ πανουργία εἶνε ἱκανὴ νὰ εἴπῃ ὅ,τι τῆς ἔλθει. Παναγία ! Τί θάρρος, τί ἀχα-
ριστία !

— Δὸν Ζοῦστε, ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Εἰ-
ρήνη, δὲν θέλουν νὰ νυμφευθῶ τὸν Μα-
νουήλ Διάζ, ἕνα τόσῳ καλὸν νέον, ὁ ὁ-
ποῖος μ' ἀγαπᾷ τόσῳ, καὶ δὲν θέλουν, ποῖος μ' ἀγαπᾷ τόσῳ ! Δι' αὐτὸ δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ὀμιλοῦμεν κἄν, θεῖα Ζου-
άνα. Καὶ ἔπειτα — μοῦ τὸ εἶπαν πολλοὶ — εἰς τὴν Μαδρίτην καὶ εἰς ἄλλας μεγά-
λας πόλεις, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολλοὶ πλούσιοι καὶ μεγάλοι καὶ εἶνε λαθρέμπο-
ροι καὶ πολλοὶ ἐκατομμυριοῦχοι, οἱ ὁποῖοι ἀπ' αὐτὸ ἔκαμαν τὴν περιουσίαν των.

— Εἰς αὐτὸ θὰ σοῦ ἀπαντήσω, εἶπεν ἡ γραῖα, ὅτι εἶπαν μίαν φορὰν εἰς τὴν Μα-
δρίτην εἰς ἕνα, ὁ ὁποῖος ἡρώτα διατί θὰ κρεμάσουν ἕνα καταδίκον, τὸν ὁποῖον ὡ-
δήγουν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης : ἐ-
πειδὴ ἐκλεψεν ὀλίγον.

» Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ Ἀντώνιος ἀ-
νεχώρει διὰ τὸ κυνήγιον καὶ ἡ ἐκδρομὴ του ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ ἀρκετὰς ἡμέ-
ρας· κατόπιν ἔμαθον τί συνέβη τὴν νύκτα ἐκείνην.

» Ἡ θεῖα Ζουάνα, θερμαινομένη παρὰ τὴν ἐστίαν, δὲν ἤργησε ν' ἀποκοιμηθῇ βα-
θέως. Αἰφνης σύριγμα διαρκές καὶ ὀξύ ἡ-
κούσθη εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ Φωτεινὴ ἔσπευσε νὰ ἐγερθῇ, πλὴν ἡ γραῖα Ζουάνα ἐξυπνή-
σασα τὴν ἐκράτησε καὶ ἡ νεανὶς ἠναγκά-
σθη νὰ προσποιηθῇ τὴν κοιμωμένην. Μετ' ὀλίγον φωνὴ καθαρά καὶ γλυκεῖα ἠκούσθη ψάλλουσα.

» Ἡ Φωτεινὴ ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη, ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν βαδίζουσα, πρὸς τὸ παράθυρον.

» Τὸ ἤνοιξε χωρὶς κρότον.

» Ἡ σελήνη ἐφώτιζεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ τοὺς λάμποντας ὀφθαλ-
μούς τῆς. Διάλογος ταχὺς διημεΐφθη με-
ταξὺ τῆς κόρης, στηριζομένης εἰς τὸ πα-
ράθυρον, καὶ τοῦ νέου, ὅστις ἵστατο εἰς τὴν ὁδόν.

» Ὁ νέος οὗτος, ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος, πλὴν κομψὸς καὶ χαρίεις, μετ' εὐρὺ μέτω-
πον καὶ ταχὺ βλέμμα, ὑπερήφανον δὲ στόμα, ἦτο ὁ Μάρκος Ρουῖζ ὁ ἡμιονηγός.

» Ὁκτὼ ἡμέρας τώρα δὲν ἦλθε εἰς τὸ παράθυρον.

— Ὁ πάππος μου μετ' παραφυλάττει.

— Καὶ διατί ; μήπως ἔχει λόγους ἐ-
ναντίον μου ;

— Ναί, λέγει ὅτι μεταχειρίζεσαι πολὺ τὸ ἐγχειρίδιόν σου.

— Τὸ ἐγχειρίδιόν μου ; Δι' ἡμᾶς τὸ ἐγ-
χειρίδιον εἶνε ἡ πρώτη ἀνάγκη ... Τίποτε ἄλλο ;

— Ναί, λέγει ὅτι κατάγεσαι ἀπὸ κα-
κὴν γενεάν, ὅτι εἰς τῶν προγόνων σου ἐ-
φόνευσεν τὸν ἀδελφόν του, καὶ ὅλοι τώρα ὀνομάζεσθε Καῖν.

— Ὁ πάππος σου δὲν ἠξεύρει τί λέγει· δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς ἐν ἐπώνυμον, ἀλλὰ μήπως ὅλοι ἐδῶ δὲν ἔχουν ; καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ...

— Τὸ ἠξεύρω, ἀλλὰ τί νὰ κάμω ;

— Εἶνε βέβαιον, ὅτι θέλει νὰ σὲ νυμ-
φεύσῃ μετ' τὸν Ζουάν Μένα. Τὸ ἀρνεῖσαι ; Εἶνε ἀλήθες ἡ ὄχι ; Ἐάν τὸ θέλῃ ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίσῃ ; Σὺ ; ὄχι, βέβαια. Σὺ μ' ἀπατᾷς καὶ ... τὸν ἀγαπᾷς ἐκεῖνον.

— Εἶσαι τρελλὸς ἢ μήπως ἀστειεύε-
σαι, Μάρκε ; Ἐγὼ ; ἐγὼ νὰ γίνω σύζυγος τοῦ Μένα ! Ἀ ! πολὺ μ' ἀδικεῖς.

— Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ γείνη, Φωτεινὴ. Ἄρα γε θὰ με ἐνθυμεῖσαι ; Ἀλλὰ ... θὰ σὰς κάμω νὰ μ' ἐνθυμήσῃ αἰώνως.

— Νὰ καὶ ἀπειλαί ... Ἀν σὲ ἤκουε ὁ πατήρ μου δικαίως θὰ ἔλεγε ὅ,τι λέγει περὶ σοῦ.

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, Φωτεινὴ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω· εἰμαι ζη-
λότυπος καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἴδω μ' ἄλ-
λον, ἐννοεῖς ;

— Θὰ γείνω σύζυγός σου, Μάρκε Ρουῖζ, θέλω νὰ γείνω, ὅχι διότι μ' ἀπειλεῖς, ἀλλὰ διότι τὸ ἐπιθυμῶ.

» Ἡ Εἰρήνη, ἥτις καθ' ὅλον τοῦτον τὸν